

Въ Парижъ... Ама ще речете защо почвамъ
отъ Парижъ. Защо ли? — Да ви кажа: ако
бѣхъ почналъ пѣтнитѣ си бѣлѣжки отъ София,
трѣбваше прѣди всичко да кажа какво значи да се
снабдишъ въ България съ задграниченъ паспортъ,
а пъкъ това е толкова невесела история, щото би
рисуваля да се отклони отъ спокойния тонъ, съ
който искалъ би да прозвучатъ моитѣ лежки,
хвъркати бѣлѣжки. Сърбия минуваме нощно врѣме
и, разбира се, нищо не виждаме отъ нея, па и
срѣдъ пладнѣ да я пресѣчешъ — не е интересна.
По желѣзницитѣ въ Австрия се срѣщашъ съ една
развалена, съ фелдфебелска надутостъ, папльчъ
отъ чиновници, които сж наклонни да ти пакостятъ
до тогава, до когато не имъ въврешъ въ очитѣ
нѣкой фиорингъ, (помнишъ ли, Филаретъ Филипитъ,
Виенската гара?) слѣдъ което тѣ сж готови да
извършатъ милионъ мерзости за да ти угодятъ,
въ състояние сж да истикатъ цѣль купъ недо-
сѣтливи пѣтници отъ нѣкое купе и да ти го
прѣдоставятъ на твое единствено расположение..
Въ тѣзи желѣзници се срѣщашъ, освѣнъ това, съ
безподобно отвратителни жидови фигури, които
щомъ те подухатъ, че си бѣлгаринъ, считатъ за
непремѣнна обязанность да ти искажатъ своето